

на 13 билъ въ Слатина, а на 14 въ Драча, гдѣто въ сѣщия день била прѣмѣстена и квартирата на Царя.

Дошелъ деня 14 юния. Войскитѣ били на мѣста-та си, споредъ раннитѣ распореждания, готови да изпълнятъ възложената на тѣхъ порѣчка. 14-та пѣхотна дивизия съ опрѣдѣленитѣ при нея части (4-та стрѣлкова бригада, двѣ роты пластуни, частъ сапери и гвардейска царска рота) били раздѣлени за прѣминаването на шестъ рейса (пѣтувания); рейситѣ трѣбвало да се състоятъ: първитѣ два—отъ 12 роты пѣхота, 60 казаки и 8 горски топа; другитѣ — отъ сѣщитѣ сили, но намѣсто горски топове били назначени при всѣки рейсъ по 6 полски топа.

Понтонитѣ поченѣли да спущатъ къмъ Дунавъ, въ Зимница, въ 9 часа вочерѣта, когато вече се стъмнѣвало; довели ги до митницата, отъ гдѣто щѣлъ да тръгне първия рейсъ. Другитѣ рейси щѣли да тръгнатъ върху понтонитѣ по долу, при островъ Ада, срѣщу австрийското пристанище.

За да се защитѣтъ рейситѣ и прикриѣтъ отъ турския огънь, и да се гърми върху турскитѣ монитори, ако тѣ се явятъ отъ нѣкъдѣ, на Зимнишкия брѣгъ, рускитѣ военачалници настанили 5 батареи. За прикриването на прѣвозваната артиллерия билъ отреденъ Брянския полкъ, който съ два баталиона и съ частъ стрѣлци занимавалъ острова.

Прѣдварителнитѣ мѣрки, като: съсрѣдоточаването на отряда отъ Бея къмъ Зимница, спущането на понтонитѣ, построиването на моста, настаняването на батареитѣ за прѣкриване на десанта, — се извършили така скрито, щото къмъ 12 часа, когато първий ешелонъ се озовалъ на неприятелския брѣгъ, между турскитѣ стражи не се съгледвало никакво движение.

Полека и безъ смущение билъ поведенъ първий ешелонъ, подъ началството на полковника Родионова; наедно съ него билъ и генералъ-майоръ Йолшинъ. Той се